Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 12 mars 2025 *

”Gemenskapsformgivning – Ogiltighetsförfarande – Registrerad gemenskapsformgivning för en LED-lampa – Offentliggörandet av den tidigare formgivningen beaktas inte – Artikel 7.2 i förordning (EG) nr 6/2002 – Villkor – Bevisbörda”

I mål T-66/24,

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, Anzing (Tyskland), företrätt av advokaterna T. Dolde, C. Zimmer och M. Hawkins,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av D. Gája, i egenskap av ombud,

motpart,

varvid motparten i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

Liquidleds Lighting Corp., Taipei (Taiwan), företrätt av advokaten S. Beckmann,

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Marcoulli (referent), samt domarna W. Valasidis och L. Spangsberg Grønfeldt,

justitiesekreterare: handläggaren P. Núñez Ruiz,

efter den skriftliga delen av förfarandet

efter förhandlingen den 21 november 2024,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom

1 Klaganden, Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara det beslut som meddelades av tredje överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 27 november 2023 (ärende R 2336/2022–3) (nedan kallat det överklagade beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 Den 25 mars 2021 ingav klaganden till EUIPO en ansökan om ogiltighetsförklaring av den gemenskapsformgivning som registrerats efter ansökan av Liquidleds Lighting Corp., som är intervenient i förevarande mål. Registreringsansökan ingavs den 12 januari 2017. Formgivningen återges nedan:

3 Den ovan i punkt 2 nämnda formgivning som begärts ogiltigförklarad är avsedd att användas för en produkt som omfattades av klass 26.04 i Locarnoöverenskommelsen av den 8 oktober 1968 om upprättande av en internationell klassificering för mönster, i dess ändrade lydelse, och motsvarade följande beskrivning: ”LED-lampor”.

4 Klaganden har till stöd för sin ansökan om ogiltighetsförklaring åberopat det registreringshinder som avses i artikel 25.1 b i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om EU-formgivning (EGT L 3, 2002, s. 1), jämförd med artiklarna 4.1, 5 och 6 i förordningen.

5 Ansökan om ogiltighetsförklaring grundades på den tidigare formgivningen D1 och den tidigare formgivningen D2.

6 Den 23 september 2022 avslog annulleringsenheten ansökan om ogiltighetsförklaring.

7 Klaganden överklagade annulleringsenhetens beslut till EUIPO den 28 november 2022.

8 Genom det överklagade beslutet avslog överklagandenämnden överklagandet. Nämnden bedömde dels att offentliggörandet av den tidigare formgivningen D1 omfattades av tillämpningsområdet för undantaget enligt artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, dels att klaganden inte hade visat att den tidigare formgivning D2 hade offentliggjorts.

Parternas yrkanden

9 Klaganden yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara det överklagade beslutet, och

– förplikta EUIPO och intervenienten att ersätta rättegångskostnaderna.

10 EUIPO har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna för det fall det hålls förhandling.

11 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

12 Klaganden har åberopat en enda grund avseende åsidosättande av artikel 6.1 b jämförd med artikel 7.2 i förordning nr 6/2002. Denna grund består av tre delar, varav den första avser en felaktig placering av bevisbördan, den andra avser en felaktig bedömning av bevisningen och den tredje avser en felaktig tillämpning av artikel 7.2 i nämnda förordning.

13 Det erinras inledningsvis om att klaganden, såsom framgår av den enda grundens omfattning liksom av innehållet i överklagandet i dess helhet, och såsom klaganden bekräftade vid förhandlingen, har angripit det överklagade beslutet endast med avseende på överklagandenämndens bedömning av den tidigare formgivningen D1, vars offentliggörande inte beaktades med tillämpning av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 jämförd med artikel 6 i förordningen. Klaganden har däremot inte angripit överklagandenämndens bedömning i fråga om att den tidigare formgivningen D2 inte har offentliggjorts. Överklagandet är således begränsat till att avse ett ogiltigförklarande av det överklagade beslutet endast i den del beslutet innebar avslag på klagandens överklagande beträffande dennes ansökan om ogiltighetsförklaring grundad på den tidigare formgivningen D1.

Inledande synpunkter på relevanta tillämpliga bestämmelser

14 Enligt artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002 får en gemenskapsformgivning förklaras ogiltig om den inte uppfyller kraven i artiklarna 4–9 i den förordningen, bland annat kraven på nyhet och särprägel enligt artiklarna 5 respektive 6 i förordningen.

15 Enligt artikel 5.1 b i förordning nr 6/2002 ska en registrerad formgivning betraktas som ny om ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten före den dag då en ansökan om registrering lämnades in avseende den formgivning för vilken skydd begärs eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

16 Enligt artikel 6.1 b i förordning nr 6/2002 ska en registrerad gemenskapsformgivning anses ha särprägel om det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen skiljer sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten före den dag då en ansökan om registrering lämnades in eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

17 Artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 föreskriver att en formgivning ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten om den har offentliggjorts i samband med registrering eller på annat sätt, eller förevisats, använts i yrkesmässig verksamhet eller blivit känd på annat sätt före den dag då ansökan om registrering lämnades in eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas, utom i de fall då dessa omständigheter inte rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda industriella sektorn inom Europeiska unionen. Formgivningen ska emellertid inte anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten endast på grund av att den visats för annan efter en uttalad eller tyst överenskommelse om konfidentialitet.

18 I skäl 20 i förordning nr 6/2002 anges emellertid att det också är nödvändigt att låta formgivaren eller den till vilken rätten har övergått pröva de produkter som innefattar formgivningen på marknaden innan beslut fattas om det är önskvärt med ett skydd genom en registrerad EU-formgivning. Det är därför nödvändigt att föreskriva att offentliggörande av formgivningen genom formgivaren eller den till vilken rätten har övergått inte får inverka menligt på bedömningen av den aktuella formgivningens nyhet eller särprägel.

19 Artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 föreskriver således följande:

”Ett offentliggörande ska inte beaktas vid tillämpningen av artiklarna 5 och 6 om den offentliggjorda formgivningen, som är identisk med eller vars helhetsintryck inte skiljer sig från den formgivning för vilken skydd söks genom en registrerad EU-formgivning, har gjorts tillgänglig för allmänheten.

a) genom formgivaren, den person till vilken formgivarens rätt har övergått eller någon annan på grund av uppgifter som tillhandahållits eller handlingar som företagits av formgivaren eller av den person till vilken formgivarens rätt har övergått, och

b) under en period av tolv månader före den dag då en ansökan om registrering lämnades in eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.”

20 Det är mot bakgrund av ovannämnda relevanta tillämpliga bestämmelser som de tre delarna av klagandens enda grund ska prövas, varvid den första delgrunden prövas först.

Den tredje delen av den enda grunden: felaktig tillämpning av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002

21 Klaganden har gjort gällande att överklagandenämnden gjorde en felaktig tolkning av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 när den bedömde att det inte krävdes att den omstridda formgivningen och den offentliggjorda formgivningen skulle vara identiska. Även om överklagandenämnden riktigt angav att bestämmelsen i fråga även var tillämplig vid prövningen av särprägel, var det inte möjligt att utvidga denna bestämmelse till att omfatta fall där den formgivning som initialt offentliggjorts skiljer sig från den formgivning som i slutändan registrerats. Enligt klaganden kräver nämnda bestämmelse att den formgivning som initialt offentliggjorts och den formgivning

som i slutändan registrerats är identiska, för att det undantag som anges i bestämmelsen ska vara tillämpligt. Eftersom den formgivning som initialt offentliggjordes i förevarande fall skiljer sig från den omstridda formgivningen, men ger samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen, kan nämnda bestämmelse inte tillämpas.

22 EUIPO och intervenienten har bestridit klagandens argument.

23 Tribunalen påpekar inledningsvis att artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, såsom framgår av punkt 19 ovan, först och främst anger att ”[e]tt offentliggörande ska inte beaktas vid tillämpningen av artiklarna 5 och 6”, om de villkor som föreskrivs i den artikeln är uppfyllda. Vidare preciserar bestämmelsen att det fall som avses är då ”den offentliggjorda formgivningen har gjorts tillgänglig för allmänheten”. Slutligen anger bestämmelsen att detta offentliggörande måste göras ”genom formgivaren [eller] den till vilken rätten har övergått” (artikel 7.2 a i förordning nr 6/2002) och ”under en period av tolv månader före den dag då en ansökan om registrering lämnades in” (artikel 7.2 b i förordningen) (nedan kallad tidsfristen).

24 Av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 framgår således att det undantag som föreskrivs däri när det gäller offentliggörande är tillämpligt både i fråga om kravet i artikel 5 i förordningen på formgivningens ”nyhet” för att den ska vara skyddad, och i fråga om kravet i artikel 6 i förordningen på formgivningens ”särprägel” för att den ska vara skyddad.

25 Vad gäller nämnda skyddskrav innebär, i den mening som avses i artikel 5 respektive artikel 6 i förordning nr 6/2002, för det första, en formgivnings nyhet att någon identisk formgivning inte har gjorts tillgänglig för allmänheten och, för det andra, en formgivnings särprägel att det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen skiljer sig från det helhetsintryck som fås av varje formgivning som gjorts tillgänglig för allmänheten.

26 Av detta följer att om frånvaron av nyhet, i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002, betyder att en identisk formgivning har offentliggjorts, betyder frånvaron av särprägel, i den mening som avses i artikel 6 i samma förordning, att en formgivning som ger en kunnig användare samma helhetsintryck har offentliggjorts.

27 Av artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002, jämförda med artikel 7.2 i samma förordning, följer således, att om kraven i artikel 7.2 är uppfyllda, ska varken offentliggörandet av en identisk formgivning (med avseende på tillämpningen av artikel 5 i den förordningen) eller offentliggörandet av en formgivning som ger samma helhetsintryck (med avseende på tillämpningen av artikel 6 i den förordningen) beaktas.

28 Det ligger följaktligen i sakens natur, vid tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, jämförd med artikel 6 i samma förordning, att det offentliggörande som möjligtvis inte ska beaktas vid prövningen av särprägel avser en tidigare formgivning som ger samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen. Vid prövningen av formgivningens nyhet är det nämligen endast när det aktuella undantaget tillämpas i samband med artikel 5 i nämnda förordning, som det offentliggörande som möjligtvis inte ska beaktas avser en tidigare formgivning som är identisk med en omstridd formgivning.

29 Därutöver kan frånvaron av särprägel även följa rent konkret av offentliggörandet av en tidigare formgivning som är identisk, eftersom en sådan formgivning inte kan ge ett annorlunda helhetsintryck. För att kravet på särprägel ska vara uppfyllt krävs det att den omstridda formgivningen skiljer sig från alla tidigare utformningar i större utsträckning än vad som krävs

för att kravet på nyhet ska vara uppfyllt, vilket innebär att en formgivning som inte är ny i än mindre grad kan ha särprägel (se dom av den 27 april 2022, Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Duschränna), T-327/20, EU:T:2022:263, punkt 170 och där angiven rättspraxis). Även om avsaknaden av nyhet är avgörande för avsaknaden av särprägel (dom av den 27 april 2022, duschränna, T-327/20, EU:T:2022:263, punkt 171) innebär kravet på särprägel i sig inte ett krav på att det inte har offentliggjorts en tidigare formgivning som är identisk, utan att det inte har offentliggjorts en tidigare formgivning som ger samma helhetsintryck.

30 Artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, jämförd med artikel 6 i samma förordning, avser således det fallet att ett offentliggörande av en tidigare formgivning som ger samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen inte ska beaktas.

31 Vidare ska, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, den aktuella bestämmelsen, när den hänvisar till fall där ”en formgivning för vilken skydd söks genom en registrerad EU-formgivning, har gjorts tillgänglig för allmänheten”, inte tolkas som att den formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten (och vars offentliggörande möjligtvis inte ska beaktas, om de två kraven som föreskrivs i nämnda bestämmelse är uppfyllda) måste vara ”identisk” med den omstridda formgivningen eller vara ”samma” formgivning som den omstridda formgivningen, genom att det bortses från bestämmelsens vidare ordalydelse och dess sammanhang och mål.

32 Vid tolkningen av ett unionsrättsligt begrepp ska nämligen inte bara lydelsen av den bestämmelse där begreppet förekommer beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som begreppet ingår i (dom av den 24 november 2011, Circul Globus Bucureşti, C-283/10, EU:C:2011:772, punkt 32).

33 Det ska därför påpekas att i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 i sin ordalydelse varken brukar ordet ”identisk” eller hänvisar till begreppet ”överensstämmelse”, och uttrycket ”samma formgivning” förekommer heller inte i bestämmelsen. Om unionslagstiftaren hade haft för avsikt att begränsa tillämpningen av undantaget i fråga till offentliggörandet av en ”identisk” eller av ”samma” formgivning, skulle detta uttryckligen ha angetts, såsom unionslagstiftaren gjorde i ett annat sammanhang genom att hänvisa till ”samma formgivning” i artikel 41.1 i förordningen.

34 Däremot förefaller unionslagstiftaren, genom att hänvisa till offentliggörandet av en registrerad formgivning i mer generella ordalag, ha begränsat sig till att upprätta ett samband – om än ett snävt sådant – mellan en registrerad formgivning och en formgivning som tidigare offentliggjorts av de personer som avses i artikel 7.2 a i nämnda förordning under den tidsfrist som avses i artikel 7.2 b i förordningen. Ordalydelsen i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 gör det emellertid inte i sig möjligt att utesluta att ett sådant samband skäligen kan föreligga såväl i de fall formgivningarna är identiska som i de fall de ger samma helhetsintryck, med beaktande även av sammanhanget för den aktuella bestämmelsen och, mer allmänt, bestämmelsens mål.

35 Vad för det första gäller det sammanhang som den aktuella bestämmelsen ingår i, räcker det att påpeka att artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, liksom för övrigt artikel 7.1 i den förordningen, hänvisar till såväl artikel 5 som artikel 6 i förordningen (såsom har angetts i punkterna 24–28 ovan), och följaktligen till en prövning av den omstridda såväl formgivningens nyhet som dess särprägel. Detsamma gäller för skäl 20 i förordning nr 6/2002, vars räckvidd det erinrats om i punkt 18 ovan. Vid prövningen av den omstridda formgivningens särprägel avser det offentliggörande som möjligtvis inte ska beaktas enligt artikel 7.2 i förordningen en formgivning som ger samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen.

36 Vad för det andra avser målet med bestämmelsen är avsikten med undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 att skydda intressena för formgivaren och den till vilken rätten har övergått (dom av den 26 april 2023, Activa – Grillküche/EUIPO – Targa (Grillapparat), T-757/21, EU:T:2023:216, punkt 28). Syftet med artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 är att formgivaren eller den till vilken rätten har övergått ska ha möjlighet att pröva formgivningen på marknaden under tolv månader innan ansökan om registrering ges in. Under denna tidsperiod kan formgivaren eller den till vilken rätten har övergått därmed försäkra sig om att formgivningen är kommersiellt framgångsrik, innan kostnader uppkommer för registreringen. Vederbörande behöver därvid inte frukta att den omständigheten att formgivningen offentliggjorts i samband med marknadsföringstestet kan åberopas med framgång i ett ogiltighetsförfarande som inleds efter det att den ifrågavarande formgivningen eventuellt har registrerats (dom av den 14 juni 2011, Sphere Time/harmoniseringskontoret – Punch (Ett fickur fäst vid ett band), T-68/10, EU:T:2011:269, punkterna 24 och 25).

37 Vidare syftar, enligt skäl 7 i förordning nr 6/2002, systemet för skydd av gemenskapsformgivningar till att främja innovation och utveckling av nya produkter och investeringar i produktionen av dessa.

38 Uppnåendet av de mål som avses i punkterna 18, 36 och 37 ovan skulle äventyras om en formgivare, eller den till vilken rätten har övergått, som vill utnyttja tidsfristen för att testa formgivningen på marknaden, var skyldig att – efter det att formgivningen testats på marknaden – under alla omständigheter registrera en formgivning såsom den ursprungligen testats, utan att kunna beakta de konkreta resultaten av testet för att göra de eventuella anpassningar av formgivningen som är nödvändiga för att säkerställa dess kommersiella framgång, och således utan att kunna ansöka om registrering av en formgivning som, utan att vara identisk, ger samma helhetsintryck som den formgivning som inledningsvis provades på marknaden.

39 Den tolkning som klaganden har förespråkat skulle innebära att formgivaren eller den till vilken rätten har övergått, genom att registrera en formgivning som inte är identisk med den formgivning som provats på marknaden, under tidsfristen för att testa en formgivning på marknaden riskerar att få sitt egna offentliggörande av denna tidigare formgivning åberopat gentemot sig själv i ett ogiltighetsförfarande.

40 En sådan tolkning skulle därmed strida mot målet med artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 och, mer allmänt, mot systemet för skydd av gemenskapsformgivningar, vilket är att göra det möjligt för formgivaren att prova en formgivning på marknaden och att främja innovation och utveckling av produkter.

41 Av det ovan anförda följer att tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 jämförd med artikel 6 i den förordningen, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, inte kräver att den tidigare formgivningen, vars offentliggörande möjligtvis inte ska beaktas, är identisk med den omstridda formgivningen.

42 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje delgrunden.

Den första delen av den enda grunden: felaktig placering av bevisbördan

43 Klaganden har gjort gällande att det ankommer på den part som åberopar undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 att bevisa att undantaget är tillämpligt och att de relevanta rekvisiten är uppfyllda. I förevarande fall har överklagandenämnden emellertid placerat hela bevisbördan på klaganden. Eftersom intervenienten inte hade uppfyllt sin bevisbörda var klaganden inte skyldig att bestrida tillämpningen av nämnda bestämmelse.

44 EUIPO och intervenienten har bestridit klagandens argument.

45 Tribunalen erinrar inledningsvis om att när den som ansöker om ogiltighetsförklaring gör gällande den ogiltighetsgrund som avses i artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002, ankommer det på denne att tillhandahålla uppgifter som visar att den omstridda formgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 4–9 i nämnda förordning (dom av den 21 september 2017, Easy Sanitary Solutions och EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P och C-405/15 P, EU:C:2017:720, punkt 60).

46 I synnerhet ska den åberopade bevisningen kunna styrka att den tidigare formgivningen faktiskt har offentliggjorts före den dag då ansökan om registrering av den omstridda formgivningen gavs in (dom av den 21 juni 2018, Haverkamp IP/EUIPO – Sissel (Ytmönster föreställande klapperstensstrand), T-228/16, ej publicerad, EU:T:2018:369, punkt 27).

47 För att artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 ska vara tillämplig i ett ogiltighetsförfarande måste innehavaren av den formgivning som avses i en ansökan om ogiltighetsförklaring däremot styrka att denne är formgivaren till den formgivning som lagts till grund för denna ansökan eller är den till vilken rätten har övergått från denna formgivare (dom av den 14 juni 2011, Ett fickur fäst vid ett band, T-68/10, EU:T:2011:269, punkt 26), att denna formgivning har offentliggjorts genom formgivaren själv eller någon annan till följd av uppgifter som tillhandahållits eller åtgärder som vidtagits av formgivaren och att detta offentliggörande har gjorts under tidsfristen för att testa formgivningen på marknaden.

48 I punkterna 32 och 33 i det överklagade beslutet angav överklagandenämnden att den bevisning som klaganden hade lagt fram till stöd för sin ansökan om ogiltighetsförklaring visade att den tidigare formgivningen D1 hade offentliggjorts, vilket intervenienten för övrigt inte har bestridit.

49 Vidare preciserade överklagandenämnden i punkt 34 i det överklagade beslutet att intervenienten emellertid hade gjort gällande att undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 skulle tillämpas. Överklagandenämnden angav i detta avseende i punkt 36 i det överklagade beslutet att det ankommer på den part som gör gällande att nämnda undantag ska tillämpas att lägga fram relevant bevisning. Överklagandenämnden tillade i punkt 37 i det överklagade beslutet att om den som ansökt om ogiltighetsförklaring avsåg att bestrida tillämpningen av denna bestämmelse, måste denne lägga fram bevisning till stöd för detta.

50 På den grundvalen prövade överklagandenämnden, i punkterna 38–42 och 44–49 i det överklagade beslutet, såväl den bevisning som intervenienten hade lagt fram till stöd för tillämpningen av undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 som de synpunkter som klaganden hade lämnat för att vederlägga tillämpningen av detta undantag. Överklagandenämnden fann därefter, i punkterna 43 och 50 i det överklagade beslutet, dels att det undantag som intervenienten hade åberopat var tillämpligt i förevarande fall, dels att klaganden inte hade anfört någon omständighet som kunde påverka denna slutsats.

51 För det första erinrar tribunalen om att det, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkterna 45–47 ovan, först ankom på klaganden att visa att den omstridda formgivningen inte uppfyllde kraven för skydd och, särskilt som en prejudicialfråga, att den tidigare formgivningen hade offentliggjorts. Vad därefter gäller offentliggörandet av den tidigare formgivningen ankom det följaktligen på intervenienten att, i förekommande fall, åberopa undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 och visa att villkoren för att tillämpa undantaget var uppfyllda.

52 Såsom framgår av punkterna 48–50 ovan var det i överensstämmelse med dessa principer som överklagandenämnden – efter att ha konstaterat att den tidigare formgivningen D1 hade offentliggjorts, vilket intervenienten inte har bestridit – prövade huruvida det av intervenienten åberopade undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 var tillämpligt, med hänsyn till den bevisning som intervenienten lagt fram.

53 För det andra prövade överklagandenämnden, såsom framgår av det överklagade beslutet och av punkterna 49 och 50 ovan, även de synpunkter som klaganden hade framfört för att vederlägga tillämpningen av nämnda undantag.

54 Överklagandenämndens prövning av de synpunkter som klaganden därvid hade lämnat och av den eventuella bevisning som klaganden hade lagt fram till stöd för sina synpunkter innebar inte att överklagandenämnden övervältrade bevisbördan på klaganden, utan att den tillämpade den allmänna principen om skydd för rätten till försvar och, närmare bestämt, artikel 62 i förordning nr 6/2002, som utgör en särskild tillämpning av denna princip. Det framgår nämligen av den andra meningen i den bestämmelsen att EUIPO:s beslut endast får grunda sig på omständigheter eller bevis som parterna har haft tillfälle att yttra sig över (se, analogt, dom av den 21 april 2021, Hasbro/EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, punkt 119). Det kan för övrigt konstateras att klaganden inte har åberopat åsidosättande av vare sig nämnda princip eller nämnda bestämmelse vid tribunalen.

55 Vidare är, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, möjligheten för denne att på ett ändamålsenligt sätt lämna synpunkter inte beroende av att de förklaringar och den bevisning som intervenienten har lagt fram för att motivera tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 uppnår en viss nivå av trovärdighet och samstämmighet. Tvärtom är det genom sina synpunkter som klaganden har möjlighet att uppmärksamma enheterna vid EUIPO på skälen enligt klaganden till att intervenientens förklaringar och bevisning varken är trovärdiga eller samstämmiga. Den påstådda omständigheten att intervenientens förklaringar och bevisning, enligt klaganden, var föga trovärdiga och var motstridiga hindrade följaktligen inte klaganden från att på ett ändamålsenligt sätt lämna sina synpunkter och ledde heller inte till en omvänd bevisbörda till nackdel för klaganden.

56 Det förefaller visserligen som att överklagandenämnden, i punkt 37 i det överklagade beslutet, antydde att den part som avsåg att bestrida tillämpningen av undantaget i artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 måste lägga fram bevisning till stöd för detta. Denna antydan kan, även om den tyvärr är oklar, emellertid inte förstås så, att den kräver att en sådan part, såsom klaganden i förevarande fall, måste lägga fram bevisning till stöd för sina synpunkter, eftersom denne, i förekommande fall, får begränsa sig till att lämna synpunkter på de förklaringar och den bevisning som ingetts av den part som åberopar att nämnda undantag ska tillämpas.

57 Under alla omständigheter prövade överklagandenämnden i förevarande fall såväl de förklaringar och den bevisning som intervenienten hade lagt fram för att motivera tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 som de synpunkter som klaganden hade lämnat in för att vederlägga bestämmelsens tillämpning.

58 Av det ovan anförda följer att överklagandenämnden, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid placeringen av bevisbördan och inte heller felaktigt övervältrade bevisbördan på klaganden.

59 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första delgrunden.

Den andra delen av den enda grunden: felaktig bedömning av bevisningen

60 Klaganden har gjort gällande att överklagandenämnden gjorde fel när den stödde sig på den bevisning som intervenienten förebringat, vilken är motstridig. För det första är den formgivning som påstås ha offentliggjorts vid mässan i mars 2016 (och som anges i bilaga R8 i förfarandet vid EUIPO) och den omstridda formgivningen inte identiska, eftersom de uppvisar flera skillnader i fråga om toppen av filamentet, antalet varv i spiralfilamentet, glashållarens höjd och placeringen av filamentsändan. För det andra innehåller vittnesutsagan (som återfinns i bilaga R10 i förfarandet vid EUIPO) felaktig information, eftersom ljuskällan på bilden i bilaga 1 till vittnesutsagan inte är identisk med den omstridda formgivningen, med hänsyn till att bilden påvisar uppenbara skillnader i fråga om spiralfilamentets bas, filamentets utformning, filamentets slutpunkt och spiralfilamentets totala höjd. För det tredje är den tidigare formgivningen D1 och den omstridda formgivningen inte identiska. Dels är glashållarna olika långa, och den övre delen av spiralen har olika placeringar och utformning. Dels kan skillnaderna mellan filamentens form inte förklaras av att lamporna är tända och att ljuset ger upphov till reflexioner på glaset. Slutligen anser klaganden att eftersom det framgår av bevisningen att det finns fyra olika ljuskällor med ett spiralfilament (de som återges i den omstridda formgivningen, i den tidigare formgivningen D1, i bilaga R8 och i bilaga R10), borde överklagandenämnden ha dragit slutsatsen att bevisningen var motstridig och föga övertygande.

61 EUIPO och intervenienten har bestridit klagandens argument.

62 Tribunalen påpekar inledningsvis att klaganden har gjort gällande dels att den tidigare formgivningen D1 och den omstridda formgivningen inte är identiska, dels att ljuskällorna i bilagorna R8 och R10 skiljer sig från den ljuskälla som återges i den omstridda formgivningen.

63 För det första går klagandens argument att den omstridda formgivningen och den tidigare formgivningen D1 inte är identiska uppenbart emot innehållet i den ansökan om ogiltighetsförklaring som klaganden själv ingav till EUIPO, varvid klaganden hade gjort gällande att formgivningarna var identiska. När klaganden tillfrågades om detta vid förhandlingen förklarade vederbörande att denne ansåg att dessa formgivningar var identiska endast i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002. Det räcker emellertid att påpeka att bedömningen av huruvida de två formgivningarna är identiska inte kan variera beroende på vilka av förordningens bestämmelser man beaktar, nämligen å ena sidan artikel 5 i förordningen och å andra sidan artikel 7.2 jämförd med artikel 6 i förordningen.

64 Det ska för övrigt påpekas att klagandens argument bygger på ett felaktigt antagande.

65 Såsom framgår av prövningen av den tredje delgrunden, i punkterna 23–41 ovan, kräver inte tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002, jämförd med artikel 6 i förordningen, att den tidigare formgivningen (vars offentliggörande möjligtvis inte ska beaktas) är identisk med den omstridda formgivningen. Tvärtom framgår det av dessa bestämmelser att de även avser offentliggörande av en tidigare formgivning som ger samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen.

66 I den mån klagandens argument syftar till att hävda att de motstående formgivningarna, även om de ger samma helhetsintryck, uppvisar skillnader som inte gör det möjligt att anse att de är identiska, måste de under alla omständigheter anses verkningslösa vad gäller tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002.

67 Det framgår nämligen av rättspraxis att frågan om offentliggörande av en tidigare formgivning inte bara är avgörande utan också är en prejudicialfråga som måste avgöras för att artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002 ska kunna tillämpas på ett riktigt sätt (dom av den 23 oktober 2018, Mamas and Papas/EUIPO – Wall-Budden (Spjälskydd för barnsängar), T-672/17, ej publicerad, EU:T:2018:707, punkt 30). Av ordalydelsen i artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002 följer därmed att en formgivning endast ska jämföras med en annan, vid bedömningen av om den förstnämnda formgivningen ska betraktas som ny och anses ha särprägel, om sistnämnda formgivning har offentliggjorts (dom av den 21 september 2017, Easy Sanitary Solutions och EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P och C-405/15 P, EU:C:2017:720, punkt 127) och om det inte enligt artikel 7.2 i förordningen är så att detta offentliggörande inte ska beaktas.

68 Klagandens argument beträffande jämförelsen mellan den omstridda formgivningen och den tidigare formgivningen D1 kan följaktligen inte i något fall medföra att tribunalens bedömning skulle vara en annan än överklagandenämndens bedömning. Överklagandenämnden hade nämligen funnit att någon annan hade offentliggjort den tidigare formgivningen D1 på grund av uppgifter som tillhandahållits eller handlingar som företagits av formgivaren, och detta under tidsfristen för att testa formgivningen på marknaden, i enlighet med artikel 7.2 a och b i förordning nr 6/2002. Överklagandenämndens bedömning av rekvisiten i denna bestämmelse avsåg nämligen offentliggörandet av den tidigare formgivningen D1, och inte frågan huruvida de motstående formgivningarna är identiska eller ger samma helhetsintryck i den mening som avses i artiklarna 5 och 6 i förordningen.

69 För det andra måste klagandens argument att den bevisning som intervenienten hade lagt fram vid EUIPO i bilagorna R8 och R10 är inkonsekvent, eftersom de visar andra ljuskällor än den som återges i den omstridda formgivningen, även de avvisas som verkningslösa vad gäller tillämpningen av artikel 7.2 i förordning nr 6/2002. Överklagandenämndens prövning i detta avseende syftade nämligen inte till att slå fast huruvida den bevisning som intervenienten hade lagt fram vid EUIPO återgav formgivningar som var identiska med eller gav samma helhetsintryck som den omstridda formgivningen, utan snarare huruvida denna bevisning visade att den tidigare formgivningen hade offentliggjorts i enlighet med villkoren i nämnda bestämmelse.

70 Det är därför som överklagandenämnden, på grundval av bedömningen av den bevisning som intervenienten hade lagt fram, i förevarande fall drog slutsatsen (i punkterna 42 och 43 i det överklagade beslutet) att denna bevisning visade att det var ett annat företag som hade offentliggjort den tidigare formgivningen D1, till följd av uppgifter som tillhandahållits av intervenienten, och att offentliggörandet av den tidigare formgivningen D1 följaktligen inte skulle beaktas, eftersom undantaget enligt artikel 7.2 i förordning nr 6/2002 var tillämpligt.

71 I punkt 47 i det överklagade beslutet angav överklagandenämnden, till bemötande av ett argument från klaganden, visserligen att det framgick av bilaga R8 att ”den formgivning som lades fram vid mässan i Tyskland [gav] samma helhetsintryck som den omstridda [formgivningen]”. Tribunalen konstaterar emellertid att överklagandenämnden inte på något sätt var skyldig att göra en sådan bedömning, vilken för övrigt inte påverkade prövningen av huruvida villkoren i artikel 7.2 a och b i förordning nr 6/2002 var uppfyllda. Den bevisning som intervenienten hade lagt fram vid EUIPO för att motivera tillämpningen av nämnda bestämmelse avsåg nämligen inte den omstridda formgivningen, utan det sammanhang i vilket den tidigare formgivningen D1 hade offentliggjorts.

72 Jämförelsen mellan ljuskällorna i bilagorna R8 och R10 och den omstridda formgivningen kan därmed, till skillnad från vad klaganden på ett vagt eller ounderbyggt sätt har gjort gällande, inte på något sätt visa att de av intervenienten tillhandahållna uppgifterna om det sammanhang i vilket den tidigare formgivningen D1 hade offentliggjorts skulle vara felaktiga eller falska.

73 Av det ovan anförda följer att klagandens argument inte kan påverka vare sig den bedömning som överklagandenämnden gjort av bevisningen eller, mer allmänt, den bedömning som överklagandenämnden gjort av huruvida villkoren i artikel 7.2 a och b i förordning nr 6/2002 är uppfyllda i förevarande fall.

74 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra delgrunden.

75 Mot bakgrund av det ovan anförda ska överklagandet ogillas i sin helhet, eftersom överklagandet inte kan bifallas på klagandens enda grund.

Rättegångskostnader

76 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

77 EUIPO och intervenienten har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet ska yrkandet bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG ska ersätta rättegångskostnaderna.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 mars 2025.

Underskrifter